

Sobrats de prepotència

CARLES NAVALES

DIARI DE GIRONA, 27.03.10

L'Artur Mas ara té per costum iniciar les seves xerrades amb una mofa al president Zapatero. Cita de memòria aquesta definició del "Diccionario Marítimo Español: "Zapatero. Dícese del que maniobra o ha maniobrado mal, o no entiende la maniobra". A continuació els "hi-hi-his" d'ell i els seus acòlits, i, naturalment, de part del públic. Jo mateix vaig somriure en la conferència que fa uns dies va pronunciar en el Cercle d'Economia de Barcelona, on la collonada també es va convertir en l'obertura del seu relat. I si la consideració que li mereix el president del Govern d'Espanya és aquesta, imaginin-se el seu parer sobre el president de Catalunya. De les seves paraules es deduïa que per a ell i els seus no és més que un incompetent, que caurà del seu lloc com fruita madura i sense necessitat de fer cap gran esforç des de l'oposició. Això sí, del temari que la Junta del Cercle li va proposar va suprimir, ni més ni menys, que tots aquests temes: les relacions Catalunya-Espanya; la reforma de l'Estat de benestar; les polítiques sobre immigració, i altres qüestions de menor interès. Es va centrar en el que el va definir com Triple A: aprimament, austeritat, agilitat. I va narrar tot el que faria, que és tot el que mai va fer quan governava. A sobre va atribuir al govern actual unes deficiències que no són més que la superació dels errors convergents, quelcom que va tornar a succeir aquest dimecres en el Parlament, quan va qüestionar que el president Montilla fos capaç de pagar les factures en un mes, tal com proposa CiU. Doncs bé, quan governava Artur Mas les factures es pagaven als sis mesos i de vegades al cap d'un any o més, mentre ara triguen uns 80 dies de terme mitjà. I és que van de sobrats.

Explico el mateix en una tertúlia de Catalunya Ràdio i als pocs minuts rebo un SMS posant-me verd i signat per un importantíssim dirigent de CDC. El nom no correspon revelar-lo, per ser un missatge privat, però sí el text, tal qual: "B dia Carles, La veritat es que mai et dic res, ni per bé ni per mal... potser és un excés de prudència per part meva, pero avui t'he sentit a cat radio amb les cares i les creus i, francament, no m'he pogut aguantar. El que et diré no t'agradarà. La teva crítica a l'Artur ha estat absolutament desproporcionada i descaradament sectària. L'argument de si pagavem mes malament, no arriba ni a argumentari d'en Saragossa... no crec que en cap pas hakis alterat ni un sol pensament de ningú en relació amb l'Artur (això, evidentment em tranquil·litza), pero t'ho volia dir per suggerir-te que t'escoltis, i veuràs que no és un estil que faci per tu. Es només la meva opinió. Disculpa si t'he destorbat. Gràcies" I la signatura.

Per mig, un tertulià i dels principals "escriptors" de la dreta nacionalista, de cognom Álvaro, aprofita una errada meva per insultar-me: "No digui mentides! No es va votar això i vostè ho sap! No digui mentides de bon matí!". I a crits com una histèrica.

Conclusió: sembla que els eixos de la precampanya nacionalista estan definits: no mullar-se en els grans temes; negar que aquest govern està fent coses positives que ells van ser incapaços de fer, però fent creure que només ells les poden fer (surrealisme en estat pur); anar de sobrats amb els seus adversaris; i permetre's insultar en els espais públics com si es tractés del seu corralet privat.

Ah! Mai he rebut l'argumentari de José Zaragoza (ni tant sols se si existeix). Ens coneixem, però no prou com per donar-me tanta confiança.